

langen tijd in den weg stond. Maar ook de werken die niet meer stonden onder den invloed van Diaz vonden geen genade in de oogen van de massa der kunstliefhebbers. Men sprak van „klodderen”, van „schilderen met het mes” — welk verwijt men ook tegen het vroege werk van Cézanne richtte — men sprak ook van tubes verf die direct, zonder tusschenkomst van het penseel op het doek of het paneel werden uitgeknepen. Later werden deze legendes door de bewonderaars uitgebuit om den nadruk op de „bizarrierie” van Monticelli’s kunst te leggen. In werkelijkheid werd het effect van het „empâtement” verkregen door het afsnijden van de bovenste helft der penseelharen, waardoor zij veel harder werden. De legendes om de figuur van Monticelli zijn merkwaardigerwijze op zijn algeheele erkenning en posthumen roem vooruit geloopen, reeds vijf jaar vóór zijn

A. Monticelli, *Mephistopheles en Margaretha*, 1874.
Verzameling P. Ripert, Marseille

dood verscheen er een artikel dat er vele bevatte, o.a. de legende van zijn dood! Terwijl drie jaar na zijn dood de vriend van den schilder, Louis Guinand, reeds met verschillende fantasieën heeft afgerekend. Evenwel verscheen slechts tien jaar geleden een „vie romancée” die er weer de noodige bevat. Legendes hebben vaak een taaier leven dan roem . . .

Maar de voornaamste reden van Monticelli’s langdurige obscuriteit is toch wel geweest, dat hij niet heeft willen voldoen aan de eerste voorwaarde van een kunstenaar die nu niet bepaald zich wil bezondigen aan het vervaardigen van modeplaatjes, n.l. de eisch van „paraître”. Juist na '70, na zijn definitief vertrek uit Parijs, begon zijn præ-impressionistische periode. In 1874 had de eerste belangrijke expositie der Impres-